

Слоун

Песен: Affection, Изпълнител: Between Friends,

Албум: We Just Need Some Time Together

Десет дни. Тъкър беше при мен вече десет прекрасни дни – дни на много косми по леглото, сутрешни целувки по лицето и размахани опашки.

Широко усмихната, почуках на вратата на Кристен. Приятелката ми отвори и се вцепени.

– Направила си го, по дяволите!

– Казах ти, че ще го направя – сияеща, се шмугнах край нея вътре, без да чакам покана. Тъкър и малкото ѝ куче, Майк Каскадьора, се въртяха в кръг и си душеха дупетата. Кристен затвори входната врата зад мен.

– Значи вървя до тук?! Това са около единайсет километра, луда жено!

– Да, знам – признах си. Появата ми на дневна светлина напоследък изненадваше и приятелите, и семейството ми. – Трябва да използвам тоалетната. Оливър буден ли е?

– Не, спи в леглото спи. – Тя ме последва по коридора. – Боже, наистина обичаш това куче, а? О, което ми напомня – продължи – направих нещо за него.

Кристен изчезна в една от стаите и след миг се върна с тениска, на която пишеше „Скочих върху Слоун през гюрука и всичко, което получих, е тази тениска.“

Изсумтях. Кристен управляваше от дома си онлайн магазин за кучешки стоки.

Влязох в тоалетната, а тя пъкна тениската под мишница и се облегна на рамката на вратата. Джош не беше вкъщи, така че веднага възродихме стария си навик на съквартирантки никога да не затваряме вратите помежду си.

– Той е невероятен. Никога не съм виждала толкова добре обучено животно – казах. – Някой трябва да е отделил доста време да го дресира. – Измих си ръцете, погледнах зачервеното си лице в огледалото и пъкнах няколко косъма зад ухото си.

– Онзи тип, Джейсън, още не се е обадил нали?

Собственикът на Тъкър не беше отговорил на позвъняването ми. Тъкър беше прекарал първите два дни, пикаейки из къщата ми въпреки скъпите антибиотици, а аз бях отделила два дни да го извеждам, доколкото е възможно за човек, за да спася килимите. Цяло чудо е колко мотивираща може да бъде локва кучешка пикня на пода ви. Не се шегувам. По-добре от личен треньор. Моят фитнес тренажор никога не беше ставал свидетел на толкова дейност. Ясно е, че нямаше как да рисувам, докато разхождам Тъкър. Но откакто се помня, тялото ми за първи път беше придобило тен и трябва да призная, че от упражнението се чувствах добре. Така че дори след като инфекцията му премина, продължихме с разходките.

Днес се чувствах особено изпълнена с енергия, затова реших да отида до къщата на Кристен, за да видя нея и бебето. Ако се уморя, можех да си извикам такси. Но с Тъкър успяхме и победата беше славна.

– Нито дума от Джейсън – отвърнах.

Бях залепила обяви със снимката на Тъкър на кръстовището, където го намерих, и дадох информация на няколко уебсайта за изчезнали домашни любимци. Дори го регистрирах като намерено куче в „Хуманно общество“. И всеки ден оставях ново съобщение за Джейсън. Започвах да си мисля, че Тъкър е бил официално изоставен.

Ехо, спасих кучето ти от сигурна смърт и то ми благодари, като скочи върху мен през гюрука на колата ми като граната. Обади ми се, за да си уговорим среща. Имам толкова много въпроси.

Здравей, Джейсън. Пак е Слоун. Кучето ти пикае из цялата къща заради инфекция на пикочния мехур, която е получило, след като не е било пуснато по нужда. Би било чудесно, ако дойдеш да си го вземеш, за да може, за разнообразие, да пикае в твоята. Благодаря.

Обаждат се Слоун и Тъкър. Въпреки че любовта на Тъкър към скъпата храна по същество го прави мой близък, с когото сме разделени от раждането, не мога да си позволя да продължавам да го изхранвам. Мислиш ли, че можеш да ми звънеш?

Последвах Кристен в кухнята и дадох на Тъкър купа с вода с кубчета лед в нея. После седнах до гранитния плот и приятелката ми плъзна чаша студен чай към мен.

– Мога ли само да кажа колко съм щастлива, че излизаш?

За миг въодушевлението ми се изпари, а нейните спокойни кафяви очи не спряха да ме изучават.